

Povešť o potulnom rytierovi Rolandovi

„Roland, každý chce len Rolanda! Nemôžem sa ani na trh vybrať, aby sa na neho nepýtali!“ vzdychol si už asi po stýkrát prešporský richtár. „Pravda je, keď bol v Prešporku, všetko bolo pokojnejšie a veselšie. Ľudia boli akísi lepší. Deti sa cítili bezpečne. Krásne časy...“

V to leto prišiel Roland do Prešporku, aby tu ponúkol svoju pomoc. Rýchlo zistil, že v meste vládnu múdri radní páni, a tak odložil svoj ťažký meč Durandal. Namiesto neho vytiahol zázračný roh Olifant. Po večeroch sa rád prechádzal po uliciach a hrával na ňom. A akáže to bola hudba! Prešporáci sa zastavovali pod radničnou vežou a počúvali tie najkrajšie piesne, aké si viete predstaviť. Často spieval o láske, šťastí, priateľstve. Deťom rozprával príbehy o rytierskych turnajoch, bojoch so zlom a nepravosťou. Učí ich, že si musia vážiť samy seba i jeden druhého... A tie najmenšie si rýchlo zvykli zaspávať pri jeho hudbe.

Keď jedného dňa musel Roland odísť, v meste zrazu zavládlo ticho. Bolo také obľušujúce, že sa všetky deti rozplakalo od smútku a odmietali mamám zaspáť.

Richtár rozmýšľal, rozmýšľal, no nič nevymyslel. Napokon zvolal radných pánov, aby sa poradili.

„Navrhujem poslať po rytiera Rolanda,“ navrhol jeden.

„To je hlúpe, rytier nemôže ostať v Prešporku naveky! Musíme vymyslieť niečo, čo by mohlo ostať v meste a nejako nám pripomínalo rytiera,“ hútal richtár.

„A čo takto postaviť Rolandovi studňu? Zurčanie vody v jej strede by možno naše deti uspalo,“ navrhol najstarší z nich.

Tak sa aj stalo. Už na druhý deň sa začali práce a do mesiaca stále na námestí studňa. Ľudia sa dodnes chodia na ňu pozerať a počúvať, ako v nej šumí voda. Počuješ? Znie to ako pieseň Olifanta.

(zdroj: TOMČÁNIOVÁ - ŠUDOVÁ, K. 2009. *Povešť o potulnom rytierovi Rolandovi*. In. *Za tajomstvami mesta*. Bratislava: Anton Marinčin – vydavateľstvo PT. s. 59 – 60. ISBN 978-80-8114-003-7)